

канѣше, нето приемваше да ѝ прѣдсѣдательствува. Чувѣтъ ли, че владиката е виканъ да служи въ нѣкоя църква, *немирниците* ще се стекѣтъ тамъ и ще му направѣтъ каква-годѣ пакостъ; чехлитѣ му ще откраднѣтъ, книгата му ще скриѣтъ. Единъ пѣтъ нарочно отидохъ и откраднѣхъ отъ олтаря на митрополийската църква *конкумата* съ *святото миро* и го дадохъ на общината, но безъ нейно знание, тѣй като *миро*то въ църквитѣ бѣше се свѣршило, а общинитѣ отъ епархията се въздържахъ да искатъ такова отъ грѣцкия владика, която посетѣшка имаше смисълъ на припознавание, а то трѣбваше да се избѣгва. Последния този въ Търново грѣцки владика бѣше, като владика и човѣкъ, много кроткъ и добъръ. „Съ васъ лично нѣмами нищо; ний ви почитама; но нашитѣ расправи сѣ съ грѣцкия владика,“ думахъ му разумнитѣ борци по църковния въпросъ. Той се силѣше да учи да чете църковнитѣ книги и да говори на бѣлгарски, кога прѣдсѣдательствувахе нѣколко врѣме въ градската община, гдѣто бѣхъ почнѣли да се разгледватъ и бракоразводни дѣла, та се мѣчеше клетия да се расправя на бѣлгарски съ сѣдѣщитѣ се. Споменъ си е оставилъ въ Търново съ тоя неговъ говоръ, при единъ бракоразводъ, — смѣсъ на турски и бѣлгарски думи — до толкова смѣшенъ, щото книгата не го приема. Най-послѣ, прѣзъ априлий 1860 г. въ слѣдствие на единъ скандалъ извършенъ въ църква върху владиката отъ момчетата и школаритѣ, тия послѣднитѣ слѣдваше да притѣрпѣтъ едно наказание. Туку що бѣхъ се завърнѣлъ отъ Джамаа-панаиръ и слѣзѣлъ отъ коня си, дойде Хр. Х. Николовъ да ми обади, че тъкмо тоя часъ сѣдѣли въ училището нѣколко ученици виновати, съучастници въ тоя скандалъ, и ми поиска да идѣ по-скоро тамъ и да не допуснѣ това наказание, тѣй като бѣхъ членъ въ училищното настоятелство. Дѣйствително, въ училището заварихъ една дузина старѣи и епитропи църковни, обвинители на прѣстѣпницитѣ, на които присѣдата бѣше вече произнесена и езекутиранieto почваше да се изпълнява, така щото моята защита ставаше невѣзможна и застанѣхъ като зритель въ публиката. Присѣдата бѣше по десетина прѣчки по задника на прѣстѣпницитѣ.

— На ли искатъ наказанието ви? притѣрпѣте го. То не ви безчести; напротивъ: хвала вамъ! — викаше Славейковъ, съ видимо раздражение.